

női barátságtörténetek

A piros kockás takaró

A piros kockás takarót eredetileg **Eörsi Pisti** vette nekem New Yorkban, közel a Lower-East Side-i lakhelyünkhöz az Üdvhadseregnél, ha jól emlékszem tíz dollárért, bár lehet, hogy az csak öt volt. Az előző és egyben történelmileg első New York-i takaróm egy kölcsöntakaró volt az első emeleti haszidtól, aki két széket és egy asztalt is biztosított mellé ingyen, bár cserébe el kellett viseljünk, hogy naponta egyszer megjelent a listájával a harmadikon és leltározást tartott, és minden alkalommal megfenyegetett minket, hogy ha bármit is eladunk a kölcsönzött cuccokból, akkor tízszeres árat kér értük... Én minden alkalommal csodálkozástól kikerekedett szemmel meredtem rá, hogy mégis honnan szedi, hogy eladni készülünk bármit is, és csak nem azt tervezi, hogy esetleg a távollétünkben... na, de hagyjuk is, mert még a paranoiásokat is üldözik.

Ekkoriban már nem volt áramunk, Con Edison kikapcsolta, mert nem fizettük a díjat, és éppen ezért gyertyáztunk. John Lennon megölésének éjszakáján nem voltam képes elfűjni a gyertyát elalvás előtt, az meg féldalasan megolvadt és lebukfencezett a polcra. Füstszagra ébredtem, na meg arra, hogy lángokban áll a bőröndöm, minden Magyarországról elszármazott holmimmal egyetemben. Sikoltozó, eszeveszetten kalapáló szívvel agyabugyáltam a tüzet, míg sikerült teljesen agyon nem csapnom, és a soha meg nem tapasztalt leplombált vaksötét ránc nem borult, mintha kioltották volna a szemünk világát, akár az orosz kőfaragókét a Rubljov-filmben. A bőröndöm orrfacsaró, megégett műanyagszaga fojtogatott, miközben az önsajnálát keserű könnyeivel áztattam a haszid kölcsönpokrótát, és a számúzótt világárvák szikolálásával újra álomba nem sirtam magam...

Hajnaltól arra ébredtem, hogy valaki hangosan körbeszimatol, türelmetlenül nyikorog és figyelemfelkeltően sóhajtozik, majd mikor megfordultam

a gyerekméretű ágyamban a vécé előtti lukban, a haszid színpadiasan ajvékolva és kezét tördelve megállt fölöttem, és úgy követelte, hogy azonnal adjam vissza neki a pokrócát, mert új ágybérlet jött, szüksége van rá.

Természetesen meg se moccantam, görcsösen lehunytam a szemem, és újra alvást színletem egy kis hortyogással megspékelve. Eszem ágában se volt visszaadni a nyomorult pokrócát, mert ez azt jelentette volna, hogy aznap estétől nincs mese, nem húzhatom tovább az dolgot, és Borival kell majd egy ágyban aludnom az ő pokrócába tekeredve, márpedig én senkivel nem tudtam egy ágyban aludni, és éppen ilyen irányú alkalmatlanságomról váltam közismertté a New York-i emigráns körökben. Én ugyanis forgolódtam, rúgkapáltam, gyakran kijártam pisilni, és csikorgattam a fogaimat. Igaz, Bori is csikorgatta, úgyhogy csodáltam is, hogy a csikorgásra nem panaszkodtak a kínai szomszédjaink a vékony sheet-rock mögöl, és a nyomortelepi papundecli házuk előtt áruba bocsátott nők sem emeltek kifogást, hogy nem tudják tőlünk nyugodtan élvezni bántalmaztatásukat az éjszakai műszakban...

Közben a haszid észrevette a leégett bőröndöm, és komoran bejelentette, hogy beköt nekünk egy kis szabad áramot, mert az áram szabad elutalajdonítása kevésbé kínos ahhoz képest, mintha mondjuk gyertyázással leégetjük a házat. Estére kiderült, hogy tényleg jött két új ágybérlet hozzá, két dél-amerikai prostituált, és hogy valóban nekik kellett a pokróc. Én egész nap nem mertem elmenni hazulról, nehogy a haszid elvihesse, de aztán Bori ravaszul megnyugtató, hogy úgysem mer bejönni a lakásba, ha nem vagyunk otthon, mert ő is pont úgy retteg a fekete 13-as számtól, amit a vörösre festett ajtóra pingáltunk, mint az összes többi épelméjű New York-i. Akkor még nem hittem el igazán, hogy a világ szellemi szabadságban legfejlettebbnek gondolt országában,

FORGÁCS Zsuzsa
Bruria
Talált nő
Q. E. D., 1995

„Sterogenolos gyönyör”
„A kis pasi”
„Kipeckelt nő a hajnali fényben”
in: *Éjszakai állatker*
(Antológia a női szexualitásról)
Kitakart psyché sorozat 1.
Jonathan Miller, 2005

„Az angyalok a mélyben dohognak”
„Meruri sárga”
„Kitekert nyakkal a füstölt hús felett”
in: *Szomias oázis*
(Antológia a női testről)
Kitakart psyché sorozat 2.
Jaffa, 2007

„Köszönöm, te drága jóember”
in: *Dzsungel a szívben*
(Lányok és anyák antológiája)
Kitakart psyché sorozat 3.
Jaffa, 2010

„Örvényben maradj mindig mozdulatlan”
in: *A szív kutyája*
(Lányok és apák antológiája)
Kitakart psyché sorozat 4.
Jaffa, 2010

„A maláj adóbevalló gyémánttűző szíve”
Magyar Lettre Internationale, 25

„Öt kiló anya-anyag”
Magyar Lettre Internationale, 33

„Arcral Olaszország felé”
Magyar Lettre Internationale, 47

„A kis pasi”
Magyar Lettre Internationale, 57

tényleg nincsenek 13-as számú házak, és még a 13. emeletet is kiiktatták az épületekből. A takaró védelmében még az is megfordult a fejében, hogy a sarki spanyol bodegába, az esti paradicsomos tésztakonzervemért, a haszid pokrócába tekeredve megyek le, de aztán Bori újfent megnyugtatót, hogy a haszid pont ilyenkor megy a Yeshivába, a helyi zsidó iskolába, az egyik nála dekkoló prosti gyerekéért, akit örökbefogadott, úgyhogy nincs vészhelyzet.

Persze Bori hazudott. Mire visszaértem a paradicsomos, húsgombóc konzervvel, a kölcsönpokrócomnak hűlt helyét találtam. Bori épp egy második papagájt festett Kadhafi életnagyságú portréjára, csak ez most a változatoság kedvéért az ezredes bal vállán álldigált és a bal fülébe suttogott valamit.

– Hogyhogy beengedted a haszidot? – kérdeztem a felháborodástól fuldokolva. Nem engedtem be – mondta Bori –, bejött az magától. Miért, neki van kulcsa? – kérdeztem gúnyosan. Kulcsunk persze még nekünk se volt, mindketten elvesztettük, és a zárat annyiszor feszítettük már fel, hogy csak hálni járt belé a lélek, és erőtlenül fityegett az egész szerkezet. Pont ezért remeltük, hogy a fekete 13-as szám a pirosra festett ajtón mindenkit távol tart kis vagyontárgyainktól. És ez így is volt, senki a közelünkbe se jött, semmink el nem tűnt soha, még ha napokat töltöttünk is távol, egészen aznapig, John Lennon megölésének másnapjáig. Akkor viszont feljött a haszid a pokrócért, mert kifigyelte, hogy épp megyek a bodegába, és állítólag alaposan megköpdöste a piros ajtófélfát, mormogott valami védőimát saját magára, majd huss, az ágyamnál termett, és szó nélkül kivágatott az ajtón a pokróccal.

Bajban voltam, nagy bajban. Bori külön lakásban akart lakni, de egy ágyban akart aludni éjszakánként velem, mert így szokta meg gyerekkorában a három tesójával az egy helyiséges konyhalakásban, amiben született és felnőtt Szombathelyen. Ő attól tudta magát biztonságban érezni, ha a nagy behemót testembe fúrhatta magát éjszakánként, ahogy annyi éven át a nővérebe és öccsébe bújt. Én viszont egy lakásban akartam lakni, mert nekem meg a lelkére volt szükségem, a finom, mindentudó kisugárzására, de külön ágyban szerettem volna aludni, hogy kedvemre vergődhessek egyedül. Ő arra hivatkozott, hogy napközben neki szüksége van az intimitásra a festéshez, és ha én ott lábatlankodok a 18 négyzetméterünkön, akkor ő nem tudja elkészíteni élete értelmének és szerelmének, Kadhafinak a portrésorozatát, mely elmesélné a kis zöld könyves forradalmár-ezredes földre szállásának és hatalomra kerülésének hiteles történetét, ahogy Gábiel arkangyal kíséretében naponta megjelenik Bori fejében.

Dühösen bevágtam a paradicsomos húsgombócós tésztakonzervet, és szó nélkül elhúztam a 23. utcába a Squat színházba a Mr. Dead és Mrs. Free előadására, és amikor Halász Petya épp leugrott a katonai dzsipről, hogy betörjön a színpadra az utcáról a kirakatüvegen át, én durcásan az **Eörsi Pisti** fülébe súgtam, hogy kénytelen leszek a három méteres kirakati óriás baba ölében aludni a meleg gyapjúpelenkája alatt aznap éjjel, mert... de a **Pisti** ezen a ponton lepisszegett, hogy egyet se aggódjak, amíg őt látom. És lőn, **Pisti** eltűnt, mint a kámfor, majd alig fél órával az előadás vége után újra felbukkant a frissen beszerzett piros kockás takaróval a hóna alatt, amit az éjszaka is nyitva tartó Údvahadseregnél vásárolt. Hát, ha valamihez értett a **Pisti**, az bizony a mézes, gyömbéres sült oldalas, a fokhagymás, mentás hordós szalonna, a ribizlis töpörtyűk, a füstölt marhaszegy, a pirított lenmagos libazsír, a gyulai kolbász, az aszalt szilvás marhanyelv, disznókörmös disznósajt, eszméletvesztést okozó szilvapálinkák és lekvárok, Ginsberg, Kerouac, Majakovszkij és a meleg takarók. Ebben nem lehetett őt überelni.

Diadalmasan tértem haza Borihoz a pokróccal, aki erre savanyú képpel közölte, hogy eddig ugyan nem említette, de már napok óta vár rám egy kis luk a 181-es utcában, Manhattan túlsó felén, az északi csücsökben, ahol felszabadult egy hely számomra egy óriási Hudson-parti lakásban. Ám miközben telefonálni mentem a sarokra a subway-megállóhoz, hogy megbeszéljem az átköltözésem részleteit, Bori sem maradt rest és betekerte magát a gyönyörű, vadonatúj piros kockás takarómba, majd alvást színlelt. Én persze csapkodtam, kiabáltam, dühöngtem, durcásan átkozódva bepakoltam a leégett bőröndömbe mindent, ami még megmaradt a vackaimból, de titokban, lelkem legmélyén nem tudtam nem csodálni Borit a gyönyörű kockás takarómba tekeredve, miként Hófehérke, Szűz Mária és az összes kisszentek. Igen, tudtam, hogy valójában nekem kellene megfeszítenem őt, ebben a gyönyörű takaróban, amint épp alvást színlel, vagy azért, hogy mégse menjek el, és mellé bújjak, és vele aludjak a takaró alatt, vagy azért, hogy elmenjek, de a takaró nélkül, és naponta visszajárjak ellenőrizni, hogy megvan e még...

(Ez az írás a Kitakart Psyché sorozat 5. kötete számára készült bosszabb szöveg részlete)